

Fókuszban a walden

A Szeniorok és Tiszteletbeli Tagok Tanácsa ez évi első ülését a hagyományoknak megfelelően a NÉBIH Frankel Leó úti székházában tartotta, január végén. A résztvevők nagy létszáma az izgalmas napirendnek volt köszönhető.

Az első napirend a minden hagyománytisztelő szakmabéli számára érdekes téma volt: *a hagyományok és a walden betiltása, valamint a walden újjászületése és a selmeci hagyományok feltámasztása.*

Az izgalmas, képekkel illusztrált előadást *dr. Varga Szabolcs, dr. Kárpáti László, dr. Szabó Sándor és dr. Marosi György* tartották, akik egyetemi hallgatókként évfolyamtársaikkal együtt elérték régi hagyományaink igen fontos elemeinek újraéledését.

Az előadás felvezető részében a walden és a hagyományok betiltásáról, az Ifjúsági Kör megszűnéséről hallhattunk (*Sarkady Sándor, Wisnovszky Károly, Gál János, Klima Imre* írásai, valamint *Herpay Imre, Igmándy Zoltán és Pankotai Gábor* szóbeli közlései alapján). Az 1950-es évek az egyetemi hallgatóság és az oktatói kar nehezen átélt időszaka volt, amikor a hatalom tűzzel-vassal irtotta a hagyományokat, és a hagyománytisztelő egyetemi polgárokat.

A walden betiltása, az Ifjúsági Kör önfeloszlatása után Selmec szelleme „illegálisba” vonult, de a felszín alatt tovább izzott a parázs. A történet részletezése meghaladja ennek a cikknek a kereteit. A szomorú korszak részletes leírása több tanulmányban is olvasható.

A változás 1971-ben következett be, néhány korábbi évfolyam sikertelen próbálkozásai után. Idézek *dr. Kárpáti László* írásából, ami részletesen az *Erdészettörténeti Közleményekben* jelent meg.

„1970. szeptember végén szakestélyt tartottunk a régi Alm Bihari-képekkel díszített, füstös termében. A szakest nem volt nagy létszámú, az akkori III. éves évfolyam 2. tanulócsoportja, néhányan más csoportokból, és »kintlakó« firmák voltak a résztvevők. A tanárok közül Tamás László és Kerényi Ervin adjunktusok voltak velünk. Az elnök Tamás László a. Libella volt. Szakestély után kötetlen nótázás és beszélgetés folyt. Az egykori Ifjúsági Kör volt a téma, s főleg a selmeci, később soproni diákélet. Itt merült fel lehetőségként, hogy mi lenne, ha újra megcsináltatnánk a waldent...”

Az elképzelést tett követte. A diákság tervét egyetemi oktatóink támogatták, és mások mellett elsősorban *dr. Béli Ferenc* egyetemi docens, oktatási rektorhelyettes politikai pozíciója felhasználásával segítette a walden újjászületését. Az ügy az erdészeti vezetés legmagasabb köreit is megjárta. Előadóink részletesen elmesélték a körülményeket és az akadályok leküzdését. A megvalósulásban elsősorban az volt szerencsés, hogy 1971-ben rendezte Magyarország a Vadászati Világkiállítást. Sikerült elérni, hogy az erdőmérnök-hallgatók lássák el a kiállítási rendezői szolgálatot, távol tartva a mezőgazdászokat és más szakok hallgatóit.

A legfőbb eredmény viszont az volt, hogy a waldent elfogadták az erdőmérnök-hallgatók hivatalos viseleteként, és ehhez még anyagi támogatást is biztosítottak a Világkiállítás rendezői. Meg kell említeni *Bányász Erzsébet* fmf-t, aki több változatban elkészítette a walden rajzát, amiből kiválasztásra került az, ami megvalósult.

Az első walden elkészítését sok ötletet kívánó, komoly és nehéz munka előzte meg, elsősorban a szabászati anyagok beszerzése tekintetében. Az őzbarna fésűsszövetet Győrben állították elő, a zöld és fekete bársonyt a Sínházi Kellékellátó pincéjéből lehetett beszerezni, a gombok a Pénzverdében készültek.

A regénybe illő események végén elkészült az első sorozat, amit a Szovjetunióba tanulmányútra készülő hallgatók kaptak meg. Ennek egy példányát ma élőben is láthattunk *dr. Varga Szabolcs* előadónk viseleteként. A Világkiállításon hallgatóink waldenben végezték feladatukat és ezzel leomlott a vasfüggönynek az a darabja, ami a hagyományainkat elzárta a magyar erdészekről.

A waldent a selmeci hagyományok feléledése követte. A balekoltatás tartalmasabbá tétele, a szakestélyek, keresztelők és a nóták újból gyakorlattá váltak a hallgatóság körében, amit az oktatói kar is lelkesen támogatott. Újraéledt a kapcsolat a Miskolcra telepített bányász- és kohászhallgatókkal is. Az első, Sopronban tartott közös szakestélyen a Központi Bányászati Múzeumból kölcsönvett grubenekben részt vevő bányászhallgatók hazatérve lelkesen elkészítették saját egyenruhájukat.

Az előadók: *dr. Kárpáti László, dr. Szabó Sándor, dr. Marosi György, dr. Varga Szabolcs*

A walden ma nem azt a szerepet tölti be, mint hajdanán. Akkor a diákság napi viselete volt és az egyetem elvégzésére meglehetősen kopott állapotba került. A walden mára ünnepi ruházat, és nem illik hozzá sem farmer nadrág, sem fehér edzőcipő. Meg kell neki adni a tiszteletet, mert elsősorban nem ruhadarab, hanem hagyományaink őrzője és jelképe.

Újabb vadászati világkiállítás áll előttünk, ahol hallgatóink remélhetőleg ismét illő ruházattal és megjelenéssel képviselik az Alma Matert és hirdetik a selmeci-soproni hagyományokat.

A nagy sikerű előadást követő hozzászólások kiegészítették a történetet. Megtudhattuk, hogy a hagyományok üldözésének legtorzabb jelensége volt a zöld valétaszalag betiltása, amikor a végzősök kék színű szalaggal hirdették valétálásuk tényét.

A következő napirendi pont *az SzTTT Működési rendjének módosítása* volt. *Halász Gábor* előadása bemutatta az aktuális helyzetnek és az előre látható folyamatoknak megfelelő javaslatot. A tagsági viszony rendezése – az Elnök javaslatára – a következő taggyűlésünkre került elhalasztásra. Az egyes módosításokat a szavazásra jogosultak többsége elfogadta. A tervezett időközi titkárválasztásra a következő taggyűlésen kerül sor.

Gerely Ferenc, OEE SzTTT